

nizirali proti njim. Najbolj zanimivo je tudi to, da je orožje, ki ga imajo ti divji napadalci, izdelek italijanske vojske. Torej Italija tudi pomaga delati nemir v Južni Srbiji, ker na ta način skuša škodovati ugledu naše države!»

»Če pa je Radič le bil tepen v Macedoniji,« je pripomnil bivši radičev, ker se je še tega spominjal iz prejšnjih časov in je sedaj zopet bral.

»To je že res, da so ga Macedonci nasekali. Pa so ga zato, ker je prišel hujskat. Ravno to je dobro znamenje, da Macedonci ne marajo huj-skačev! Radiča pa njegovega sluga Pucija seveda jezi, da se dr. Korošcu v Macedoniji ni zgodilo ničesar hudega. So vsi na tistem upali, da se mu bo kaj. Toda ljudstvo ga je povsod sprejemalo z navdušenjem in ga res pozdravljalo kot svojega prijatelja.«

»A zato toliko vpitja in pa pisanje proti dr. Koroščevemu obisku v Macedoniji,« je končno izpregledal radičev. »Radič je nevoščljiv, ko je on brco dobil, pa moko runjo! Saj to je v Sloveniji že tudi dobil. Prihodnjič pa damo tak laup pas še njegovim hlapcem, pa najnovejšim zaveznikom-demokratarjem!«

»Pri naš bo dr. Korošec vedno ostal serenissimus — najvišji politični gospodar Slovenije, naše politične nasprotnike bomo pa, ko tako radi latinsko govorijo, naučili v letin, ker bodo — zleteli,« je končal gospodar in so se poslovili.

V NAŠI DRŽAVI.

Dr. Korošec se je vrnil iz Južne Srbije in je podal poročilo, da niti od daleč ni doli tistega nereda, kot opozicija vpije. Kolikor je pa nereda doli, je izza časa prejšnjih vlad, ki niso gledale na to, da bi stopile v stik z ljudstvom, kot je to storil sedaj dr. Korošec.

Finančni minister gre podpisat posojilo. Dr. Markovič, finančni minister, je odpotoval v Pariz, od tam pa pojde v London, kjer podpiše posojilo. Vse intrige Italije, pa tudi vsi izdajalski pozikusi Radiča in Pribičeviča niso nič zalegli. Gospodarski krogi, ki jim je za gospodarski napredek, odobravajo, da se to posojilo čim preje najme.

Hrvati stopijo v vladu. Toda Radič ne, ker on je sedaj tako v oblasti Pribičeviča, da ne sme brez njega ničesar storiti. Je to sicer žalostna vloga zastopnika bratskega naroda, ali je že tako. V vladu stopijo zastopniki gospodarskih krogov Hrvaške — tako poročajo listi, predsednik vlade Vukičević o tem še molči.

Radič izključen iz narodne skupščine. Radič je zadnji čas zopet divjal v skupščini in zmerjal z najhujšimi psovkami na vse strani tako prostaško, da ga je večina narodne skupščine izključila od 10 sej. On pa se tudi zunaj narodne skupščine ne bo spametoval. Iz njegove okolice se je raznesla prav neumna laž,

da pride še te dni sprememba vlade na ta način, da bo Vukičevićovo mesto zavlzel neki general. Ker to ni sedanjí vojni minister Hadžić, da je ta zato odstopil. Je pa vse to od začetka do kraja izmišljeno. To dela opozicija samo zato, da vzdruže v svojih pristaših zaupanje, da bo vlada padla. Naj le upajo!

Radikalni klub — enoten. Nasprotniki so se — pomirili, videli so, da ne opravijo ničesar. Radikalni klub je enoten.

Davidovič zvesto za sedanjo vladu. Radič in Pribičevič sta posebno jezna na Davidoviča in njega najbolj izpodbijata v sedanji vladni večini. Davidovič jima je potem odgovoril in ponosno izjavil, da stoji zvesto s sedanjo večino.

Socijalist Petejan — pohaja, namesto da bi svoje predloge v skupščini zagovarjal. Tako pa prepozno pride, potem pa vpije. Demokrati so ga hoteli rešiti blamaže, pa so priznali, da je polom. On pa tega ni vedel in si ni znal pomagati s to demokratsko lažjo, pa se mu je ves parlament smejal.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Italijanski prijatelji sta baje postali Grška in Turčija. Prijavljena je namreč pogodba med Italijo—Grčijo—Turčijo. Ta pogodba, ki je objavljena, ne pove ničesar posebnega. V tajnem dogovoru so se pa domenili za obrambo v slučaju napada.

Bolgarska je z velikim navdušenjem sprejela dar naše države za ponesrečence po potresu, ker je bil to največji dar iz tujine, je narod še posebej opozorjen, da nima poleg sebe sovražnika, ampak — brata. Vpadi iz Bolgarske v našo državo so prenehali, le nekateri roparji iz Albanije so poskusili svojo srečo, pa so imeli nesrečo, ker so jih večino zajeli, voditelj pa je bil ubit.

Kaj bo iz tega, kar se godi v Rumuniji? Manin, voditelj narodne stranke, zvest pristaš bivšega prestolonaslednika Karla, odločno nadaljuje svoje delo. Za preteklo nedeljo je zbral v mestu Alvi Julič svoje pristaše. Ljudstva je prišlo skupaj nad 100.000. Vlada je pripravila vse, da ne bi mogel nered nastati. Kako bo ta shod končal, tako se bo zasukala usoda Rumunije.

Egipt in Anglija se bosta spopadla. Četudi je Angleška poslala svoje vojno brodovje v Egipt, vendar se domačini ne marajo več udati. Zahtevajo svobodo v celoti in ne priznavajo več angleške nadvlade. Oni zaupni možje, ki jih je Anglija dosedaj imela v Egiptu, so zaradi nevarnega položaja odložili svoja mesta, da je sedaj v Egiptu že pravi nered. Verjetno je, da se bosta Egipt in Anglija spopadla in bo vojna sila odločila usodo Egipta.

Vojska med Kitajci in Japonci. Kitajski generali so takoj, ko je nastalo bolj prikladno vreme, obnovili domačo vojsko. V ta boj pa so se zapletli tudi Japonci, ali slučajno, ali namenoma, se še ne more dognati. Dejstvo je, da Japonci pošiljajo močne vojaške oddelke na Kitajsko in da se je dejansko že začela vojska med Kitajci in Japonci.

Vsaka vojska — zločin, države naj svoje spore rešujejo pred meddržavnim

sodiščem. Te zahteve se vedno bolj uveljavljajo. So pa tudi dejansko pametne. Kajti, če se bo še kedaj začela kaka vojska, tedaj bo tako grozna, da je dosedanja svetovna vojska bila le igrača. Pomislimo, da bi se s prenosom električne sile, ognja itd. na daljavo uničevalo cele dežele v trenutku. Iznajdbe, ki jih iznajdejo veliki človeški duhovi, naj služijo človeštvu v prid in napredek, ne pa v pogibelj! — Tem dogovorom zoper vsako vojsko se poleg Amerike pridruži Nemčija, tudi Anglija o tem razpravlja, enako francoska. Celu s sabljo rožljajoči Mussolini je dejal, da bo končno pristopil. Za njega je verjetno, če bo moral.

ZA NEDELJO 700 let.

Te dni slavi naša škofija 700 letnico svoje ustanovitve. Ustanovljena je bila 10. maja leta 1228 pri Sv. Andražu v Labodski dolini — zato njeno staro ime lavantinska škofija. Škof Slomšek pa je prestavil sedež lavantinskih škofov leta 1859 v Maribor in je združil v njej vse župnije, ki jih obsega danes. Je teh 700 let doba neprecenljivih dobrot, ki jih je po tej škofiji prešlo naše ljudstvo — naši predniki, z njimi pa tudi mi.

Šteje cerkve po naši škofiji, po mestih, trgih, vaseh, po naših dolinah in najvišjih gorah naše dežele! Kako so bile vse te cerkve v teh stoletjih našemu ljudstvu mogoče klic navzgor, kako so bile te naše bele cerkvice našemu ljudstvu kažipot, ki so mu kazali pravo pot, pot k pravi sreči, kako se je gradilo in utrjevalo v teh cerkvah svetlo božje kraljestvo v tolikih dušah! Misli na spovednice po naših cerkvah! Koliko težkega bremena se je odvalilo pri njih iz obteženih duš, koliko nepokojnih in nesrečnih src je pri njih dobilo sladek mir! Kolikokrat v teh stoletjih je bila pogrnjena v naših cerkvah obhajilna miza, je bila pripravljena za slabotne, upehane, obnemogle duše nebeška večerja, kaj vse, toliko božjega je vrelo tukaj v dušo našega ljudstva! In ko so prihajali prazniki, pa se je glasilo iz naših zvonikov veselo pritrkovanje zvonov, ko so se cerkve odevale v svoj preprosti, a tako ljubki domači kinč, ko je iz src vzkipela domača, tako globoko občutena pesem, posebno Marijina, koliko čistega, svetega, osvežujočega veselja je bilo to! Koliko solz je bilo v teh stoletjih posušenih v naših cerkvah, koliki so se vračali iz njih v trdo vsakdanje življenje z novim pogumom, z novo močjo!

Ko so prihajali na vse naše ljudstvo težki časi, ko so pustošili po naših krajih Turki, so bile naše cerkve našim prednikom pribežališče in zavetišče. Mogočno zidovje okoli cerkev jim je varovalo telesno življenje, zaupanje v Boga jih je krepilo, da niso klonile njihove duše. Ko so tlačile naše ljudstvo druge nesreče, kuga, lakota, vojske, je vera bodrila boječe in obupane duše, je vera skušala lajšati bol in celiti rane. Ko je bil naše jezik zaničevan, ko so ga hoteli izpodrinuti povsod, je v cerkvi še